

daleč je mogla. Jeseni si je nabrala odpadlih lešnikov in listov. Znosila jih je v svojo duplino: z lešniki se je pozimi hranila, in če je prišel sneg in led, je zlezla kot uboga živalca v listje, da ni zmrznila. Ni trajalo dolgo, pa se ji je raztrgala obleka, in koscec za koscem ji je odpadel s telesa. Ko je spet posijalo gorko solnce, je šla ven in se je usedla pred drevo, in njeni dolgi lasje so jo pokrivali od vseh strani kot plašč. Tako je hodila sedet leto za letom in je izkušala, kaj je žalost in reva na svetu. (Konec.)

J. E. Bogomil:

Dve luči.

8. »Pridi, moj zvesti služabnik!«

Prišel je dan, ki ga je Stanislav Kostka napovedal kot svoj smrtni dan. To je bil 15. avgust l. 1568. Mladi Stanislav je ležal na mrliškem odru, njegov duh pa se je že radoval ob nogah Marije vnebovzete.

Na dan mučenca-mladeniča svetega Lavrencija se je zglasila pri Stanislavu bolezen. Bila je lahka mrzlica. Nihče ni mislil na smrt. Svetnik pa jo je takoj spoznal kot vabilo v nebesa: »Pridi moj zvesti služabnik...!« Ko ga je prav ta dan obiskal njegov spovednik, o. Fazi, mu je Stanislav kar naravnost povedal, da bo na Marijin praznik dal svetu slovo.

Tretji dan je postala bolezen malo hujša. Mladega bolnika so spravili v samostansko bolniško sobo. Ko se je vlegel v posteljo, je dejal okoli stoječim: »Iz te postelje ne bom več vstal.«

Prišel je 14. avgust. Bolezen ni poprijemala hujše, vendar je dejal Stanislav proti večeru svojemu strežniku: »To noč bom umrl.«

»Večjega čudeža bi bilo treba, da bi za to lahko boleznijo umrli, kakor pa, da bi ozdraveli,« je odgovoril strežnik. »Če bi se pa to res zgodilo, potem gotovo želi preblažena Devica, da boste v nebesih že zraven pri praznovanju njenega vnebovzetja.«

In mož je nevede govoril resnico.

Bolezen je v Stanislavu kar vidno napredovala. Pozno v noči je prejel svete zakramente za umirajoče. Okrog njegove postelje so klečali njegovi mladostni tovariši iz Jezusove družbe. Žalostni so se ozirali nanj, ki jih bo skoro zapustil, pa je bil vsem tako ljub in drag. Stanislavu pa je bilo obličje jasno in vedro, polno svetega hrepenenja po nebesih, po Mariji... Ko je prejel svete zakramente, se je še precej živahno pogovarjal z okoli stoječimi o onstranskem življenju. V roke so mu potem dali blagoslovljen rožni venec. Krepko ga je stisnil in ga držal do svoje smrti v rokah. Ko mu je eden redovnikov rekel, zakaj drži rožni venec v rokah, če ga ne more več moliti, mu je Stanislav smehljaje odgovoril: »Saj je to last moje nebeške Matere. Če ga le gledam, mi daje dosti tolažbe.«

»Le pogum!« mu odvrne redovnik, »kmalu boste stali pred svojo materjo in gledali njeno veličanstvo — ona sama vas bo poklicala k sebi.«

Bližala se je polnočna ura med 14. in 15. avgustom. Skoro vsa samostanska družina je počivala. Le očetje Ruiz, Fazi, Varševicki in še nekaj drugih je čulo pri umirajočem. Naenkrat zažari Stanislavov obraz v nadnaravni lepoti. Njegovo oko se ozira po okoli stoječih, kakor da jih prosi, naj počaste nevidne goste. O. Ruiz vpraša Stanislava, kaj vidi. Odgovori mu: »Marijo v spremstvu svetih devic. Pome je prišla, da me vzame v nebesa.«

Ko je zlata zarja velikega Šmarna pogledala na rimsko mesto, takrat je mlademu Stanislavu zažarel dan večnosti.

Umrl je mlad, a je bil velik svetnik. Umrl je reven redovnik, a je bil bogat na dobrih delih. Umrl je daleč od rodne zemlje, a prišel je do svoje stalne domovine.

O sveti Stanislav, prosi za nas!

Tiste dni, ko je umiral mladi Stanislav, so se smehljali v mestu Kastiljone v severni Italiji prvi dnevi otročiču, ki je skoro 24 let pozneje istotako v Rimu dokončal tek svojega Bogu in bližnjemu posvečenega življenja.

Kdo ve, če ni bil ravno sveti Stanislav s svojim svetim, brezmadežnim življenjem prva luč mladeniču Alojziju?

Prišla je tudi v Alojzijeve življenju večerna zarja. To je bilo leta 1591. Strašna bolezen, kuga, je pomorila v Rimu veliko število ljudi. Padali so kakor na vojski, umirali so zapuščeni, brez pomoči, brez tolažbe.

S krvavečim srcem je gledal Alojzij te reveže in z dovoljenjem svojih predstojnikov jim je stregel po javnih bolnišnicah. Nazadnje je opravljal to službo krščanske ljubezni v bolnišnici Marije Tolažnice. Nekega dne — bilo je v marcu l. 1591. — ko je šel ravno v to bolnišnico, je zagledal ob cesti umirajočega človeka. Zadel ga je na svoje rame in ga nesel s seboj. A prav to delo junaške ljubezni mu je dalo hudo bolezen. Vsi so mislili, da bo brž umrl. A Bog ga še ni klical.

Bolezen je za čas še premagal, zdrav pa ni bil več. Počasi je hiral.

Prišel je prelepi praznik presv. Rešnjega Telesa. Takrat se mu je zdravje poslabšalo. Zaslutil je, da prihaja konec; napovedal je tudi, da bo umrl v osmini praznika presv. Rešnjega Telesa.

Mislili so, da se moti, pa se ni.

Osmina praznika presv. Rešnjega Telesa je prišla tistega leta na 20. dan junija.

Čudno! Ravno ta dan je bil pa bolnik vidno boljši. Nihče ni mislil, da bo to dan smrti. A čim bolj se je

bližala noč, tem bolj je pojemala Alojzijeva življenjska moč. Ponoči med 10. in 11. uro so potekle ure njegovega življenja. Osmina praznika presv. Rešnjega Telesa je šla h koncu, in bližal se je petek, ki ga je sveta Cerkev kmalu potem odločila za dan, ki naj bo posebe posvečen češčenju presvetega Srca.

Ali ni to čudno? Zakaj je umrl Alojzij v osmini praznika presv. Rešnjega Telesa, zakaj Stanislav ob zori Marijinega vnebovzetja?

Ali se vam ne zdi, kakor da je hotel Bog povedati: »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj,« in spet: »V družbi svetnikov je moje bivališče?«

Nekam težko nam je pri srcu, ko gledamo, kako ravno dobri ljudje tako hitro umirajo. Božja Modrost pa je, ki nam govori: »Zgodaj je končal, pa je izpolnil veliko let; zakaj njegova duša je bila Bogu všeč; zato je hitel, da bi ga umaknil izmed hudobij.«

*

Griša:

S knjigo v naravi.

*Či mi od knjige beže
in blodijo bogve kje —
v sinji nedogledni daljavi:
blesteče zorenje žit
jemlje očem vid,
in misel je v cvetju in travi.*

*Opojno dihanje trav
se meša v sanjavost dišav,
ki vejejo kakor iz panja.
Neslišno sozvočje jasnin
preplavlja srce in spomin,
in duša le gleda in sanja.*

*